EUROPA-PARLAMENTET 2009 - 2014

Mødedokument

7.11.2011 B7-0571/2011

FORSLAG TIL BESLUTNING

på baggrund af forespørgsler til mundtlig besvarelse B7-0639/2011 og B7-0640/2011

jf. forretningsordenens artikel 115, stk. 5,

om klimakonferencen i Durban (COP17)

Karl-Heinz Florenz
for PPE-Gruppen
Dan Jørgensen
for S&D-Gruppen
Corinne Lepage
for ALDE-Gruppen
Bas Eickhout
for Verts/ALE-Gruppen
Bairbre de Brún
for GUE/NGL-Gruppen

B7-0571/2011

Europa-Parlamentets beslutning om klimakonferencen i Durban (COP17)

Europa-Parlamentet,

– der henviser til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC) og den dertil hørende Kyotoprotokol,

– der henviser til resultaterne af De Forenede Nationers klimakonference på Bali i 2007 og til Bali-handlingsplanen (Afgørelse 1/COP13),

– der henviser til den 15. partskonference (COP15) under UNFCCC og 5. samling i den partskonference, der tjener som møde for parterne i Kyotoprotokollen (COP/MOP5), som afholdtes i København den 7.-18. december 2009, samt til Københavnsaftalen,

– der henviser til den 16. partskonference (COP16) under UNFCCC og 6. samling i den partskonference, der tjener som møde for parterne i Kyotoprotokollen (COP/MOP6), som afholdtes i Cancún, Mexico, fra 29. november til 10. december 2010, samt til Cancúnaftalerne,

– der henviser til den kommende 17. partskonference (COP17) under UNFCCC og den 7. samling i den partskonference, der tjener som møde for parterne i Kyotoprotokollen (COP/MOP7), som skal afholdes i Durban, Sydafrika, fra 28. november til 9. december 2011,

– der henviser til EU's klima- og energipakke fra december 2008,

– der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/101/EF af 19. november 2008 om ændring af direktiv 2003/87/EF med henblik på inddragelse af luftfartsaktiviteter i ordningen for handel med drivhusgasemissionskvoter i Fællesskabet[1],

– der henviser til sine beslutninger af 25. november 2009 om EU's strategi for klimakonferencen i København[2], af 10. februar 2010 om resultatet af klimakonferencen i København (COP15)[3] og af 25. november 2010 om klimakonferencen i Cancún[4],

– der henviser til sin beslutning af 4. februar 2009 om "2050: Fremtiden begynder i dag – henstillinger til EU's fremtidige integrerede politik om klimaændringer"[5],

– der henviser til Kommissionens hvidbog om "Tilpasning til klimaændringer: et europæisk handlingsgrundlag" (KOM(2009)0147) og til sin beslutning af 6. maj 2010[6] om denne hvidbog samt til den særlige rapport af 9. maj 2011 fra Det Mellemstatslige Panel om

[1] EUT L 8 af 13.1.2009, s. 3.
[2] Vedtagne tekster P7_TA(2009)0089.
[3] Vedtagne tekster P7_TA(2010)0019.
[4] Vedtagne tekster, P7_TA-PROV(2010)0442.
[5] Vedtagne tekster, P6_TA(2009)0042.
[6] EUT C 81 E af 15.3.2011, s. 115.

Klimaændringer (IPCC) om vedvarende energikilder og modvirkning af klimaændringer[1],,

– der henviser til sin beslutning af 11. maj 2011 om Kommissionens grønbog "Skovbeskyttelse og skovinformation i EU: Skovene skal rustes til klimaændringerne"[2],

– der henviser til Rådets konklusioner af 14. marts 2011 om opfølgning af konferencen i Cancún og til Økofinrådets konklusioner af 17. maj 2011 om klimaændringerne,

– der henviser til de beslutninger, som blev truffet på den 10. konference (COP10) for parterne i FN's konvention om biologisk mangfoldighed (CBD), navnlig COP10-beslutningen om geoengineering,

– der henviser til fælleserklæringen fra Rådet, repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, Europa-Parlamentet og Kommissionen om den europæiske konsensus om udvikling af 20. december 2005 om "den europæiske konsensus om udvikling", særlig punkt 22, 38, 75, 76 og 105 heri[3],

– der henviser til rapporten fra det britiske underhus' miljøkontroludvalg om virkningerne af Det Forenede Kongeriges oversøiske bistand til miljøbeskyttelse samt tilpasning til og modvirkning af klimaændringer, "The impact of UK overseas aid on environmental protection and climate change adaptation and mitigation", der blev offentliggjort den 29. juni 2011,

– der henviser til FN's årtusindeerklæring af 8. september 2000, der fastsætter 2015-målene som målsætninger, der er opstillet i fællesskab af det internationale samfund for at udrydde fattigdom i verden,

– der henviser til Rådets konklusioner af 25. juni 2009 om inddragelse af miljøhensyn i udviklingssamarbejdet,

– der henviser til Nairobierklæringen af 25.-29. maj 2009 om den afrikanske proces for bekæmpelse af klimaændringer,

– der henviser til forespørgsel til mundtlig besvarelse af 27. oktober 2011 til Rådet om konferencen om klimaændringer i Durban (COP17) (O-000216/2011 – B7-0639/2011) og til forespørgsel til mundtlig besvarelse af 27. oktober 2011 til Kommissionen om konferencen om klimaændringer i Durban (COP17) (O-000217/2011 – B7-0640/2011),

– der henviser til forretningsordenens artikel 115, stk. 5, og artikel 110, stk. 2,

A. der henviser til, at der er stærkt videnskabeligt belæg for eksistensen af klimaændringer og deres konsekvenser, hvilket gør det absolut nødvendigt at handle internationalt for at imødegå en af de største udfordringer i det 21. århundrede og videre frem;

B. der henviser til, at en juridisk bindende international aftale i overensstemmelse med princippet om fælles, men differentieret ansvar stadig skal være det overordnede mål, idet

[1] http://srren.ipcc-wg3.de/report
[2] Vedtagne tekster, P7_TA-PROV(2011)0226.
[3] EUT C 46 af 24.2.2006, s. 1.

de udviklede lande skal spille hovedrollen, mens udviklingslandene yder et passende bidrag;

C. der henviser til, at de gældende forpligtelser og tilsagn i henhold til Københavnsaftalen, som blev formaliseret med Cancúnaftalerne, ikke er tilstrækkelige til at nå målet om at begrænse stigningen i den årlige globale gennemsnitlige overfladetemperatur til 2ºC ("2ºC-målet");

D. der henviser til, at Kommissionens køreplan for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050, hvori der fastsættes langsigtede mål, bekræfter EU's målsætning om at reducere udledningen af drivhusgasser med 80-95 % inden 2050 for at holde klimaændringerne under 2°C, samtidig med at den konkluderer, at 80 % af reduktionen inden 2050 skal opnås inden for EU;

E. der henviser til, at det er vigtigt at bygge videre på den tillid og åbenhed, som blev genetableret på COP16-konferencen i Cancún, for at bevare den politiske vilje, der er nødvendig for at bane vejen for en omfattende international aftale med konkrete mål og overensstemmende politiske foranstaltninger;

F. der henviser til, at Cancúnaftalerne opfordrer de udviklede lande til at øge ambitionerne for deres emissionsreduktionsmål med henblik på at reducere deres samlede udledning af drivhusgasser til et niveau svarende til de 25-40 %-grænser, som IPCC i den fjerde vurderingsrapport anbefaler inden 2020 i forhold til 1990-niveauet;

G. der henviser til, at det er nødvendigt med en samlet reduktion af drivhusgasemissioner i de udviklede lande i den høje ende af de 25-40 %-grænser, som IPCC i den fjerde vurderingsrapport anbefaler inden 2020 i forhold til 1990-niveauet, for at kunne nå 2°C-målet med blot 50 % sandsynlighed;

H. der henviser til, at der skal tages højde for de radikale geopolitiske ændringer i verden over det sidste årti, hvor en række udviklingslande i dag er blevet vigtige økonomiske og politiske aktører, hvilket har ført til en ny balance mellem magt og indflydelse, som indebærer nye roller og nye former for ansvar;

I. der henviser til, at europæiske lande står over for afgørende valg med henblik på bevarelsen af deres fremtidige velstand og sikkerhed, og til, at fastsættelsen af et indenlandsk emissionsreduktionsmål for drivhusgasser, som er i overensstemmelse med EU's klimamål, kan kombineres med en sundere økonomi, flere grønne jobs og øget innovation;

J. der henviser til, at kvinder ifølge visse skøn udgør 70 % af de fattige på verdensplan, arbejder to tredjedele af arbejdstiden, men ejer mindre end 1 % af den samlede mængde fast ejendom og derfor har sværere ved at tilpasse sig klimaændringerne og er mere sårbare over for disse;

K. der henviser til, at artikel 7 i Cancúnaftalerne understreger, at ligestilling mellem kønnene og den effektive deltagelse af kvinder og oprindelige folk er af stor betydning for at kunne gøre en effektiv indsats på alle områder vedrørende klimaændringer;

L. der henviser til, at der er væsentlige forskelle i omfanget, strukturen og udformningen af rapportering vedrørende arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (LULUCF) under UNFCCC-konventionen og LULUCF-regnskabsmetoden i henhold til Kyotoprotokollen, hvilket underminerer parternes indsats til modvirkning af klimaændringer;

M. der henviser til, at det i henhold til Kyotoprotokollen er frivilligt, hvorvidt der aflægges regnskab for de skovforvaltningsaktiviteter, som er ansvarlige for størstedelen af emissionerne fra LULUCF-sektorerne;

N. der henviser til, at Verdensbankens rapport om udviklingen i verden (2010) anslår, at de samlede meromkostninger, der er forbundet med modvirkningen af og tilpasningen til klimaforandringer i de fattige lande, vil beløbe sig til mellem 170 mia. USD og 275 mia. USD om året senest i 2030;

O. der henviser til, at enhver aftale om klimaforandringer bør tage højde for de allerede eksisterende udviklingsprocesser både på internationalt plan (dvs. 2015-målene og Paris-erklæringen om bistandseffektivitet) og nationalt plan (de nationale handlingsplaner for tilpasning);

P. der henviser til, at EU's bistand bør hjælpe udviklingslande med at udfase kulstofintensiv udvikling og opbygge en kulstoffattig infrastruktur; der henviser til, at EU's bistand ligeledes bør støtte den lokale økonomiske udvikling, grøn beskæftigelse og fattigdomsbekæmpelse, og at den ikke må være bundet til inddragelse af EU-virksomheder eller udnyttes til at subsidiere EU-virksomheder;

Q. der henviser til, at det aktuelle omfang af Verdensbankens långivning til at finansiere energiproduktion baseret på fossile brændstoffer skal være i overensstemmelse med målet om at reducere udledningen af drivhusgasser;

R. der henviser til, at parlamentsmedlemmer, navnlig fra udviklingslandene, kan og bør spille en afgørende rolle i dette anliggende ved at sikre regeringernes ansvarlighed og effektivitet såvel som ved at skabe et afgørende vidensbindeled til vælgerne – begge dele er vigtige for at sikre et lands modstandsdygtighed over for klimaforandringer;

S. der henviser til, at de eksisterende finansielle mekanismer er komplekse og fragmenterede; der henviser til, at de fleste donorlande ikke har levet op til deres forpligtelse til at sætte 0,7 % af deres BNI af til officiel udviklingsbistand med henblik på at opnå 2015-målene; der endvidere henviser til, at UNFCCC's finansielle mekanismer er afhængige af at blive genopfyldt via frivillige bidrag fra donorer;

T. der henviser til, at forbedringer i skovforvaltningen er en afgørende forudsætning for at nedbringe skovrydningen på sigt; der henviser til, at klimaforhandlingerne må afspejle tidligere bestræbelser på at håndtere skovrydning og skovforringelse, som f.eks. EU's FLEGT-handlingsplan (om retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet), der har til formål at bekæmpe ulovlig tømmerhugst via skovforvaltningen;

U. der henviser til, at der bør oprettes et fælles system til at føre tilsyn med alle de

instrumenter, der er til rådighed til tilpasningsfinansiering, med henblik på at sikre, at finansieringssystemet er ansvarligt og gennemsigtigt;

Centrale målsætninger

1. opfordrer indtrængende parterne til hurtigst muligt at sikre indgåelsen af en omfattende international, fair, ambitiøs og juridisk bindende aftale for tiden efter 2012 på grundlag af det internationale regelbaserede system i Kyotoprotokollen i overensstemmelse med 2ºC-målet og ud fra den forudsætning, at den globale og nationale udledning af drivhusgasser når sit højdepunkt snarest muligt;

2. opfordrer verdens stats- og regeringschefer til at udvise reelt politisk lederskab og vilje under forhandlingerne og give dette spørgsmål højeste prioritet;

3. opfordrer indtrængende EU til offentligt og entydigt at bekræfte sin stærke forpligtelse i forhold til Kyotoprotokollen og til at træffe alle de nødvendige foranstaltninger for at undgå ethvert ophold mellem forpligtelsesperioderne under Kyotoprotokollen; opfordrer derfor EU til forud for Durban åbent at erklære, at den er rede til at fortsætte med den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen samt desuden definere konkrete skridt til at lukke "gigaton-hullet", dvs. forskellen mellem de aktuelle ambitionsniveauer og de niveauer, som kræves for at holde den globale opvarmning under 2°C; opfordrer EU til at sikre, at denne forskel identificeres og kvantificeres i Durban, og presse på for foranstaltninger til at lukke hullet;

4. erkender dog, at der er behov for tilsvarende fremskridt inden for konventionssporet for at sikre en international fair, ambitiøs og juridisk bindende aftale for tiden efter 2012, som opfylder 2ºC-målet; fremhæver i denne forbindelse betydningen af (subglobale) alliancer med de mest progressive stater som et middel til at sætte yderligere skub i forhandlingsprocessen; opfordrer COP til at enes om et tidsbundet mandat til at opnå en juridisk bindende aftale i henhold til konventionen, som skal gennemføres hurtigst muligt og senest i 2015; minder i denne forbindelse om, at industrilandene er nødt til at reducere deres emissioner med 25-40 % i forhold til 1990-niveauet inden 2020, mens udviklingslandene som gruppe betragtet bør indrømmes en væsentlig afvigelse, som bør ligge under den nuværende forventede emissionsvækstrate, dvs. i størrelsesordenen 15-30 % inden 2020;

5. opfordrer indtrængende alle internationale parter til at lukke "gigaton-hullet" mellem de videnskabelige resultater og de nuværende parters tilsagn, til at indgå forpligtelser og iværksætte aktioner for at gennemføre emissionsreduktioner, der er mere ambitiøse end Københavnsaftalens, på grundlag af princippet om fælles, men differentieret ansvar, samt til at behandle spørgsmålet om emissioner fra international luftfart, søtransport og HFC'er for at sikre, at 2°C-målet kan overholdes; bemærker, at den detaljerede meddelelse til parterne om, hvor de nuværende tilsagn fører os hen, og hvad der yderligere skal gøres, er et vigtigt skridt i retning af at øge bevidstheden mellem parterne og sikre mere omfattende tilsagn;

6. understreger vigtigheden af fremskridt på Durbankonferencen for så vidt angår fortsat gennemførelse af Cancúnaftalerne, fastlæggelse af en dato for, hvornår de globale emissioner senest skal toppe, samt et globalt emissionsreduktionsmål for 2050, som

angiver en klar vej frem mod 2050, herunder mellemliggende globale emissionsreduktionsmål, og omfatter en aftale om de politiske instrumenter, der skal sikre, at de opstillede mål bliver nået, og for så vidt angår behandling af det overordnede spørgsmål om fremtidens form for forpligtelser for både de udviklede lande og udviklingslandene; erindrer om, at det ifølge videnskabelig dokumentation fremlagt af IPCC er nødvendigt, at de globale drivhusgasemissioner topper senest i 2015, reduceres med mindst 50 % i forhold til 1990-niveauet inden 2050 og fortsætter med at falde derefter, for at 2°C-målet kan opfyldes;

7. opfordrer til, at der på Durbankonferencen defineres en proces med henblik på at undersøge tilstrækkeligheden af de emissionsreduktionstilsagn, som er baseret på det år, hvor emissionerne topper, 2050-reduktionsmålet samt 2°C-målet;

8. glæder sig over, at køreplanen for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050, som fastsætter langsigtede mål, der bekræfter EU's målsætning om at reducere udledningen af drivhusgasser med 80-95 % inden 2050 for at holde klimaændringerne under 2°C; bemærker konklusionen om, at 80 % af reduktionen inden 2050 skal opnås internt i EU, og at en lineær reduktion giver økonomisk mening;

9. gentager, at akkumulerede emissioner er afgørende for klimasystemet; bemærker, at selv hvis 2050-målene opfyldes på grundlag af det forløb, som Kommissionen anviser i sin køreplan, vil EU for så vidt angår drivhusgasemissioner fortsat være ansvarlig for cirka det dobbelte af sin andel pr. indbygger af den globale 2°C-kompatible kulstofbalance, og at forsinkelser af emissionsreduktionerne øger den akkumulerede andel betydeligt;

10. glæder sig over Kommissionens seneste meddelelser og disses analyser af, hvordan et klimabeskyttelsesmål på 30 % kan opnås; støtter det deri indeholdte synspunkt om, at det uanset udfaldet af de internationale forhandlinger er i EU's egen interesse at tilstræbe et klimabeskyttelsesmål på over 20 %, da dette samtidig skaber grønne job og fremmer vækst og sikkerhed;

11. opfordrer på grundlag af realistiske forventninger vedrørende det sandsynlige udfald af COP17 EU og medlemsstaterne til at indgå så mange delaftaler som muligt, f.eks. inden for videnskab, teknologioverførsel og LULUCF, for at bevare en overordnet positiv fremdrift i forhandlingerne og således give vished om den fremtidige klimapolitik og forhandlingerne;

12. opfordrer EU og dets medlemsstater til at udarbejde et princip om "klimaretfærdighed"; insisterer på, at den største uretfærdighed vil opstå, hvis EU ikke bekæmper klimaforandringerne, fordi det især er fattige mennesker i fattige lande, det går ud over;

13. gør opmærksom på, at de fattige lande har den ringeste tilpasningsevne til klimaforandringer, og at de også er de mest udsatte for virkningerne heraf;

14. påpeger, at reaktionerne på klimaændringerne har en indvirkning på ligestillingen mellem kønnene på alle niveauer, og at der for at sikre win-win-løsninger og undgå at skærpe uligheder bør integreres kønspolitiske overvejelser i klimapolitikken i overensstemmelse med de globale aftaler om integration af kønsaspektet og konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder;

EU's strategi

15. understreger behovet for et bredere og mere effektivt EU-klimadiplomati fra alle EU-institutioners side forud for Durban (navnlig hvad angår forbindelser mellem EU og Afrika), som bør søge at fremlægge en klarere EU-profil på klimapolitikområdet og dermed sætte skub i de internationale klimaforhandlinger og opmuntre partnere i hele verden til også at indføre bindende emissionsreduktioner og passende foranstaltninger til at modvirke og tilpasse sig klimaændringer, navnlig under henvisning til EU's forslag om fuldstændig omstilling til uafhængighed af fossile brændsler inden 2050;

16. opfordrer Den Europæiske Union til at gå forrest og presse på for en ambitiøs EU-klimapolitik, som mindsker klimaændringerne, med henblik på at påvise fordelene ved en sådan politik og tilskynde andre lande til at følge dette eksempel;

17. understreger i denne forbindelse betydningen af, at Den Europæiske Union som en af hovedaktørerne taler med én stemme i bestræbelserne på at opnå en ambitiøs international aftale og fremme et højt ambitionsniveau for COP17-forhandlingerne og forbliver forenet;

18. fremhæver Den Europæiske Unions enestående position som en overnational enhed, der – for at gøre sine arbejdsmetoder mere effektive – har bevæget sig væk fra en beslutningsproces med enstemmighed til en beslutningsproces med kvalificeret flertal, hvilket også kunne være en mulighed for UNFCCC i fremtiden;

19. understreger, at der for at give nye impulser og fremdrift til fremtidige forhandlinger bør lægges større vægt på, at bekæmpelse af klimaændringer også kan tilbyde økonomiske muligheder og en vej i retning af mere ressourceeffektive samfund i almindelighed;

20. er af den opfattelse, at kapacitetsopbygning – ikke kun med hensyn til teknologioverførsel, men generelt – er af afgørende betydning, og at det kræver en integreret tilgang og en strømlinet institutionel struktur, som ansporer til synergier og koordinering;

21. fremhæver betydningen af en systematisk integrering af ligestilling mellem kønnene som et tværgående spørgsmål i klimafondens ledelsesstruktur og operationelle retningslinjer;

22. påpeger, at ligelig deltagelse af de to køn i beslutningsprocessen i alle faser og aspekter af finansieringen er afgørende; opfordrer EU til at arbejde for en andel af kvinder på mindst 40 % i alle relevante organer;

23. fremhæver, at det vil sende et meget negativt signal til udviklingslandene, hvis EU tøver med at gå videre til en anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen;

Videreførelse af Cancúnaftalerne på Durbankonferencen

24. glæder sig over, at det lykkedes at nå til enighed om Cancúnaftalerne på COP16 i 2010, idet klimaændringerne blev anerkendt som et globalt og presserende problem, og der blev fastsat mål og midler til at løse problemet, samtidig med at tilliden til UNFCCC-processen blev genetableret som det rette middel til at finde en løsning på klimaændringerne på globalt plan; anmoder alle deltagerne om at fastholde den positive forhandlingsatmosfære

fra Cancún og ser frem til, at der ved Durban-konferencen kan opnås yderligere fremskridt i retning af en fortsættelse og styrkelse af den regelbaserede multilaterale klimaordning;

25. erindrer især om Cancúnaftalernes anerkendelse af 2ºC-målet (herunder erkendelsen af behovet for i forbindelse med den første gennemgang at overveje en styrkelse af det langsigtede globale mål på grundlag af den bedst tilgængelige videnskabelige viden om en global middeltemperaturstigning på 1,5ºC) og indledningen af en proces med henblik på at fastlægge, hvornår de globale emissioner senest skal toppe, samt et globalt emissionsreduktionsmål for 2050 og politiske foranstaltninger til at sikre, at de opstillede mål bliver nået;

26. opfordrer parterne til at anvende Durbankonferencen til at bringe de nødvendige aftalte mekanismer i anvendelse, dvs. Den Grønne Klimafond og tilpasningsudvalget, til at fokusere på udviklingen af teknologimekanismen (herunder klimateknologicenteret og -netværket) og samlingen af planer for registrering af modvirkningsaktioner i udviklingslande, som søger om international bistand, samt til at tage de resterende nøglespørgsmål op og gøre fremskridt med hensyn til spørgsmålet om en kommende post-2012-rammes juridiske form, herunder en tidsplan for at opnå enighed om denne ramme;

27. fremhæver behovet for yderligere udvikling af gennemsigtighedsbestemmelserne for forpligtelser og aktioner på Durbankonferencen samt behovet for at nå til enighed om et klart arbejdsprogram i forbindelse hermed, herunder om måling, rapportering og verifikation (MRV);

28. bemærker, at der stadig er mangler i de sektor- og ikke-markedsbaserede tilgange, og understreger behovet for især at behandle produktion og forbrug af HFC i henhold til Montrealprotokollen; bemærker, at der er behov for en samlet international tilgang i forbindelse med klimarelevante, menneskeskabte emissioner af andre drivhusgasser end CO_2, ikke mindst fordi prisen for at reducere disse emissioner er lavere end prisen for de reduktioner, der påtænkes gennemført i kulstofsektoren, selv under hensyntagen til den nuværende kulstofpris; opfordrer til en reform af de projektbaserede mekanismer, såsom CDM-mekanismen (mekanismen for bæredygtig udvikling) og JI-mekanismen (fælles gennemførelse), og til, at man undgår en binding til infrastrukturer med høje kulstofemissioner via uhensigtsmæssig anvendelse af fleksible mekanismer, hvilket ville forøge de samlede omkostninger for at opfylde målsætningen om lavere CO_2-emissioner gennem indførelse af strenge projektkvalitetsstandarder, der sikrer respekt for menneskerettighederne og pålidelige, verificerbare og reelle supplerende emissionsreduktioner, som også støtter bæredygtig udvikling i udviklingslandene; er endvidere enig i Kommissionens opfattelse af, at der for perioden efter 2012 bør indgås en aftale om sektorbestemte mekanismer for økonomisk mere udviklede udviklingslande, mens der stadig bør være adgang til CDM af høj kvalitet for de mindst udviklede udviklingslande; opfordrer til, at enhver form for nye internationale sektorbestemte kompensationskrediteringsmekanismer skal sikre miljøintegritet og medføre klimafordele på over de 15-30 %, der vil kunne opnås, hvis man fortsætter som hidtil;

29. anmoder om, at miljømæssig effektivitet af emissionsreduktionsmålene i bilag I skal være det ledende princip for EU's tilgang til internationale regnskabsregler for skovforvaltning, til fleksible mekanismer samt til spørgsmålet om hensyntagen til alle resultater, der ligger

over, hvad der er forudset i den første forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen, i forhold til målene for tiden efter 2012;

30. erkender, at det er væsentligt at foretage en proaktiv tilpasning til de uundgåelige konsekvenser af klimaændringerne, særlig i de dele af verden, der er mest påvirket af et ændret klima, og at det er særlig vigtigt at beskytte de mest sårbare samfundsgrupper; mener derfor, at der bør indgås en aftale i Durban med klare politiske og økonomiske tilsagn om at støtte de pågældende udviklingslande med kapacitetsopbygning;

Finansiering

31. erindrer om, at de udviklede lande har forpligtet sig til at stille nye og supplerende midler fra offentlige og private kilder på mindst 30 mia. USD til rådighed i perioden 2010-2012 og 100 mia. USD pr. år inden 2020 med særlig vægt på de sårbare og mindst udviklede lande; opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at overholde deres forpligtelser og garantere, at midlerne til tilpasning og modvirkning ligger ud over målet om officiel udviklingsbistand på 0,7 % af BNI, og angive, hvor stor en del af forpligtelsen der vil komme fra offentlig finansiering; understreger endvidere, at der skal mobiliseres både nationale og internationale ressourcer fra alle mulige kilder for at bidrage til, at dette mål nås, og for at finde en måde til at træffe yderligere emissionsreduktionsforanstaltninger i perioden fra 2013 til 2020; opfordrer desuden partskonferencen til at fastlægge rammer for finansiering af foranstaltninger til beskyttelse af klimaet i overgangsperioden fra 2013 til 2020; understreger desuden, at det er nødvendigt, at denne finansiering tilvejebringes på grundlag af retfærdige, gennemsigtige og ikke-diskriminerende regler, og at den ledsages af en effektiv kapacitetsopbygning, af en reduktion af de toldmæssige og ikke-toldmæssige hindringer for miljørelaterede varer, tjenesteydelser og investeringer, konkret støtte til lavemissionsinfrastruktur og veldefinerede og forudsigelige regler;

32. understreger, at der en brug for mange forskellige kilder, og opfordrer parterne til at undersøge muligheden for yderligere kilder til langfristet finansiering, som kan tilvejebringe de ønskede nye yderligere, hensigtsmæssige og forudseelige finansstrømme;

33. opfordrer EU og dets medlemsstater til at sikre en omfattende og gennemskuelig rapportering om gennemførelsen af den hurtige opstartsfinansiering og sikre, at den stilles til rådighed i rette tid med henblik på at støtte gennemførelsen af modvirknings- og tilpasningsforanstaltninger i udviklingslandene, og understreger, at det er absolut nødvendigt at undgå et finansieringshul efter 2012 (når perioden med hurtig opstartsfinansiering udløber) og arbejde på at finde en måde til at styrke finansieringen af foranstaltningerne til reduktion af klimaændringer fra 2013- 2020;

34. understreger betydningen af pålidelige statistikker om emissioner med sammenlignelige data og regelmæssige evalueringsrapporter;

35. opfordrer konferencen i Durban til at tage konkrete skridt til at gennemføre Cancúnaftalerne med hensyn til den langfristede finansiering, herunder kilder og forøgelse af midlerne fra den hurtige opstartsfinansiering efter 2013; opfordrer i denne forbindelse til, at der på internationalt plan anvendes innovative finansieringskilder og indføres en skat på finansielle transaktioner, og at indtægterne navnlig anvendes til at støtte klimaforanstaltninger i udviklingslandene i overensstemmelse med de mål, der er fastlagt i

henhold til UNFCCC;

36. opfordrer parterne til at gøre Den Grønne Klimafond fuldstændig funktionsklar på konferencen i Durban og udvikle den på en måde, der sikrer, at den nye fond kan støtte overgangen til en udvikling i udviklingslandene med lave CO_2-emissioner og modstandsdygtighed over for klimaændringer;

37. opfordrer partskonferencen til at fastlægge en nøjagtig definition af princippet om "nye og supplerende" kilder;

38. opfordrer EU til at definere og oprette en separat budgetpost for klimafinansiering for at sikre, at klimafinansieringen rent faktisk består af nye og supplerende midler;

39. minder om, at det kollektive bidrag fra EU til udviklingslandenes modvirkningsindsats og tilpasningsbehov bør være på mindst 30 000 mio. EUR om året frem til 2020, et tal, som kan stige i takt med ny viden om alvoren af klimaændringerne og omfanget af de dermed forbundne omkostninger;

40. understreger betydningen af, at klimafinansieringen er forudsigelig og kontinuerlig; efterlyser fuldstændig gennemsigtighed og passende foranstaltninger til at sikre en forøgelse af klimafinansieringen mellem 2013 og 2020; opfordrer i denne forbindelse til, at der gøres en ende på den dobbelte bogføring;

41. opfordrer indtrængende Kommissionen til hurtigst muligt at fastlægge procedurer og instrumenter til at fremme og lette den private sektors bidrag til finansieringen til udviklingslandene;

42. opfordrer Kommissionen til at sikre, at der ikke stilles spørgsmålstegn ved aftaler om intellektuelle ejendomsrettigheder, der er indgået inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO), og som er et afgørende instrument til at tilskynde den private sektor til at medvirke til udbredelsen af nye teknologier;

43. gør opmærksom på, at de nuværende kapitalstrømme til udviklingslande, der er øremærket til klimaområdet, til trods for at de er stigende, kun udgør en brøkdel (mindre end 5 %) af det anslåede beløb, som udviklingslandene vil få brug for i adskillige årtier;

44. betoner nødvendigheden af at opbygge en sammenhængende finansiel struktur for klimaforandring i Durban, navnlig for at garantere, at der ikke vil være noget finansieringshul efter 2012; understreger i den sammenhæng, at der er behov for såvel nye midler (dvs. afgifter på finansielle transaktioner, udstedelse af særlige trækningsrettigheder, shipping-/luftfartsafgifter osv.) som effektive gennemførelsesmekanismer;

45. opfordrer til, at der oprettes en efterlevelsesmekanisme for at sikre en mere effektiv gennemførelse af de forpligtelser, der er indgået med hensyn til begrænsning af drivhusgasser, finansiering, teknologi og kapacitetsopbygning;

46. opfordrer donorerne til at give tilsagn om, hvor mange midler de vil donere til genopfyldning af Den Globale Miljøfacilitet (GEF), og til inden for disse rammer fortsat

at prioritere de afrikanske lande højt og tildele de finansielle midler ud fra landenes behov og prioriteter;

47. opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at skabe bedre sammenhæng mellem 2015-målene og klimaforandringer ved at indarbejde virkningerne af og tilpasning til klimaforandringer i projekter og programmer, der er rettet mod at opfylde 2015-målene, samt i alle større strategier for fattigdomsbekæmpelse og udviklingspolitikker; opfordrer i denne sammenhæng indtrængende Kommissionen til at forbedre sit finansielle rapporteringsredskab for at lette finansielle analyser af EU's forpligtelser på klimaområdet, såvel som til i øget omfang at integrere klimaaspektet i udviklingspolitikker (klima-mainstreaming);

48. erindrer om, at det alene er offentlig finansiering, der er afgørende for at nå de mest udsatte samfund, som kæmper med at tilpasse sig til klimaforandringer, samt for at hjælpe de fattige lande med at indføre bæredygtige udviklingsstrategier; understreger desuden, at Kommissionen og medlemsstaternes regeringer skal sikre, at disse midler supplerer de allerede eksisterende bistandsmålsætninger i henhold til artikel 4, stk. 3, i UNFCCC; opfordrer Kommissionen til i overensstemmelse med Bali-handlingsplanen af december 2007 at opstille kriterier for "supplerende klimafinansiering" på en målelig, rapporterbar og kontrollerbar måde;

49. erindrer om, at princippet om, at forureneren betaler, har til formål at nedbringe forureningen, men at gennemførelsen heraf er forbundet med vanskeligheder i udviklingslandene; opfordrer derfor indtrængende til, at der ved finansieringen af klimaforanstaltninger i udviklingslandene skal tages nærmere højde herfor;

50. opfordrer Verdensbanken til at sikre, at dens portefølje er klimavenlig;

51. understreger, at der bør sikres balance mellem kønnene i alle beslutningstagende organer i forbindelse med finansieringen af klimaforanstaltninger, herunder i Den Grønne Klimafonds bestyrelse og eventuelle underudvalg til individuelle finansieringsmekanismer; understreger, at medlemmer af civilsamfundet, herunder repræsentanter for ligestillingsorganisationer og kvindegrupper, bør have mulighed for aktiv deltagelse i arbejdet i Den Grønne Klimafonds bestyrelse og alle dets underudvalg;

52. påpeger, at der skal tages hensyn til kønsrelaterede forskelle med hensyn til adgang til ressourcer, herunder kredit, rådgivning, oplysning og teknologi, når der udvikles foranstaltninger til modvirkning af klimaændringerne; understreger, at tilpasningsforanstaltninger på systematisk og effektiv måde bør gøre noget ved klimaændringernes kønsspecifikke virkninger på områder som energi, vand, fødevaresikkerhed, landbrug og fiskeri, biologisk mangfoldighed og økosystemtjenester, sundhed, industri, bosættelser, katastrofestyring samt konflikter og sikkerhed;

Omstilling i retning af en bæredygtig økonomi og industri

53. understreger, at mange lande bevæger sig hurtigt i retning af en ny grøn økonomi, hvilket har mange forskellige årsager, herunder klimabeskyttelse, ressourceknaphed og -effektivitet, energisikkerhed, innovation og konkurrencedygtighed; bemærker f.eks. omfanget af investeringsprogrammer, der har til formål at fremme omstilling på

energiområdet i lande som USA, Kina og Sydkorea; opfordrer Kommissionen til at analysere sådanne programmer, herunder deres ambitionsniveau, og til at vurdere risikoen for, at EU mister sin førende rolle;

54. glæder sig over disse internationale skridt og gentager, at internationalt koordinerede foranstaltninger bidrager til at gøre noget ved den bekymring over CO_2-lækage, der hersker i de relevante sektorer, navnlig de energiintensive sektorer; opfordrer til en aftale om sikring af lige vilkår på internationalt plan for CO_2-intensiv industri;

55. er bekymret over, at den finans- og gældskrise, der berører de fleste industrialiserede økonomier, har indskrænket regeringernes interesse for de internationale klimaforhandlinger i Durban; mener, at EU's indsats for at omstille sin økonomi ikke må gå i stå f.eks. for at undgå udflytning af arbejdspladser og navnlig af grønne arbejdspladser, og at EU er nødt til at overbevise sine partnere i hele verden, herunder Kina og USA, om, at det er muligt at foretage emissionsreduktioner uden at miste konkurrenceevne og arbejdspladser, især hvis de foretages kollektivt;

56. understreger behovet for at udvikle og omgående gennemføre en helhedsorienteret råstof- og ressourcestrategi, bl.a. vedrørende ressourceeffektivitet, inden for alle økonomiske sektorer i både udviklede lande og udviklingslande, med henblik på at opnå langsigtet bæredygtig økonomisk vækst og opfordrer EU og medlemsstaterne til at gå forrest med et godt eksempel i så henseende; opfordrer EU og dets medlemsstater til at støtte udviklingslandene både på nationalt og lokalt plan ved at stille ekspertise til rådighed i forbindelse med bæredygtig minedrift, øget ressourceeffektivitet samt genbrug og genanvendelse;

57. mener, at sektorbaserede tilgange i kombination med tærskler i hele økonomien i industrialiserede lande kan bidrage til at forene klimatiltag med konkurrenceevne og økonomisk vækst; betoner betydningen af at anlægge en holistisk, horisontal og sektorbaseret tilgang til industriudslip som en merværdi i forbindelse med internationale forhandlinger og EU's CO_2-mål; håber, at en sådan tilgang også kan være del af en international ramme for klimaforanstaltninger efter 2012;

58. understreger CDM-mekanismens betydning for, at europæisk industri kan opnå en reduktion af emissionerne og fremskynde teknologioverførslen; erindrer om, at CDM trænger til at blive reformeret, så der stilles strenge krav om projektkvalitet, hvorved der sikres høje standarder i disse projekter med pålidelige, verificerbare og faktiske yderligere emissionsreduktioner, som også støtter en bæredygtig udvikling i disse lande; mener, at CDM-mekanismen i fremtiden bør begrænses til de mindst udviklede lande;

59. gentager, at et globalt CO_2-marked ville være et sundt grundlag for både at opnå betydelige CO_2-reduktioner og lige vilkår for industrien; opfordrer EU og dets partnere til inden for den nærmeste fremtid at finde frem til den mest effektive måde til at fremme forbindelser mellem EU's emissionshandelsordning og andre handelsordninger med henblik på at skabe et globalt CO_2-marked, hvilket vil kunne sikre større mangfoldighed i reduktionsmulighederne, forbedre størrelsen af og likviditeten på markedet, gennemsigtigheden og i sidste ende føre til en mere effektiv ressourcefordeling;

Forskning og teknologi

60. hilser med tilfredshed den aftale, der blev indgået i Cancún om Cancún-handlingsrammen for tilpasning med henblik på at forbedre indsatsen vedrørende tilpasning til klimaændringerne og om etablering af en teknologi-mekanisme, herunder en teknologi-eksekutivkomité og et klimateknologisk center og netværk, med henblik på at forbedre teknologiudvikling- og overførsel med den rette ligevægt mellem tilpasnings- og modvirkningsforanstaltninger og intellektuel ejendomsret, således at denne facilitet kan blive fuldt operativ;

61. understreger, at udvikling og anvendelse af banebrydende teknologier er nøglen til bekæmpelse af klimaændringerne, samtidig med at EU's partnere i hele verden overbevises om, at emissionsreduktioner er mulige, uden at der mistes konkurrenceevne og arbejdspladser; opfordrer til et internationalt tilsagn om øgede investeringer i forskning og udvikling inden for banebrydende teknologier i relevante sektorer; finder det væsentligt, at Europa sætter et eksempel ved i betragtelig grad at øge udgifterne til forskning i miljøvenlige og energieffektive erhvervs- og energiteknologier, og at Europa udvikler et tæt videnskabeligt samarbejde på dette område med internationale partnere såsom BRIK-landene og USA;

62. mener, at innovation er nøglen til at holde den globale opvarmning under 2°C, og bemærker, at der findes forskellige måder til at skabe incitamenter til innovation; opfordrer Kommissionen til at vurdere de forskellige mekanismer til at belønne virksomheder, der går i spidsen og skiller sig ud på grund af deres evne til at igangsætte innovation og til at overføre og iværksætte teknologi globalt;

63. fremhæver betydningen af at opbygge et tættere samarbejde mellem Europa og de mindst udviklede lande; opfordrer derfor Kommissionen til i god tid inden Durban at fremlægge idéer til fælles forskningsprogrammer om alternative energikilder og om, hvordan EU kan tilskynde til samarbejde mellem udviklede lande og udviklingslande inden for de forskellige erhvervssektorer med særlig fokus på Afrika;

64. opfordrer indtrængende til, at der skabes institutionelle rammer for håndteringen af alle aspekter af teknologisk udvikling og overførsel, navnlig ved at fokusere på egnet teknologi, der er designet med særligt hensyn til miljømæssige, etiske, kulturelle, sociale, politiske og økonomiske aspekter i det samfund, som den er tiltænkt; opfordrer indtrængende til oprettelse af patentpuljer, hvorved et antal patenter, der indehaves af forskellige foretagender som f.eks. virksomheder, universiteter eller forskningsinstitutter, stilles til rådighed for andre i en fælles pulje til produktion eller supplerende forskning og udvikling, og slår til lyd for, at man anerkender udviklingslandenes ret til fuldt ud at udnytte den fleksibilitet, der er indeholdt i TRIPS-aftalen;

65. bemærker det enorme potentiale for vedvarende energi i mange udviklingslande; opfordrer EU og dets medlemsstater til at gennemføre projekter om vedvarende energi i udviklingslandene ved at stille teknologi, ekspertise og investeringsmuligheder til rådighed;

66. finder, at hensigtsmæssig forskning om migration, der er forårsaget af klimaforandringer, er nødvendig for at behandle dette emne på fyldestgørende vis.

Energi samt energi- og ressourceeffektivitet

67. beklager, at mulighederne for energibesparelser ikke udnyttes tilstrækkeligt hverken på internationalt plan eller i EU; understreger, at energibesparelser giver mulighed for jobskabelse, økonomiske besparelser og energisikkerhed, konkurrenceevne og reduktion af CO_2-emissioner; opfordrer EU til at være mere opmærksom på energibesparelser i internationale forhandlinger, både når det drejer sig om at drøfte teknologioverførsel, udviklingsplaner for udviklingslander eller økonomisk bistand;

68. finder det af største betydning for klimaforhandlingerne, at de industrialiserede lande opfylder de økonomiske forpligtelser, som de har påtaget sig i København og Cancún; opfordrer til en hurtig og internationalt koordineret opfyldelse af det mål, som blev fastsat af G20 i Pittsburgh, om på mellemlang sigt at udfase ineffektive subsidier til fossile brændstoffer, hvilket vil betyde et vigtigt bidrag til klimabeskyttelsen og være særlig relevant i den nuværende kontekst med offentlige underskud i mange lande;

69. påpeger, at der i hele verden er skønsmæssigt to milliarder mennesker, som fortsat ikke har adgang til bæredygtig energi til overkommelige priser; understreger behovet for at tage fat på spørgsmålet om energifattigdom i overensstemmelse med de klimapolitiske målsætninger; bemærker, at der står energiteknologier til rådighed, som tager hensyn til både global miljøbeskyttelse og lokale udviklingsbehov;

70. mener, at Europa bør støtte Sydafrikas bestræbelser på at sætte afrikanske lande i stand til at finde partnere og finansiering til investering i vedvarende energi og grøn teknologi;

Arealudnyttelse, ændringer i arealudnyttelse og skovbrug (LULUCF)

71. opfordrer til en aftale i Durban om faste regler om LULUCF, der styrker bilag I-parternes ambitionsniveau, er udformet for at mindske emissioner fra skovbrug og arealudnyttelse, kræver, at bilag I-parter gør rede for eventuelle stigninger i emissionerne fra LULUCF, og er i overensstemmelse med parternes eksisterende forpligtelser til at beskytte og forbedre dræn og reservoirer for drivhusgasser for at sikre den miljømæssige integritet i sektorens bidrag til emissionsreduktioner; slår derfor til lyd for, at der udformes foranstaltninger, som anerkender værdien af kulstofbinding i høstede træprodukter;

72. mener, at LULUCF-indberetningen skal knyttes til et fast referenceår/en fast referenceperiode og anvendes inden for rammerne af Kyoto-protokollen og konventionen;

73. opfordrer i denne forbindelse til obligatorisk medtagelse af emissioner (optagelse og udslip) fra skovforvaltning i bilag I-parternes LULUCF-reduktionsforpligtelser for tiden efter 2012;

74. opfordrer Kommissionen, medlemsstaterne og alle parter til inden for rammerne af Hjælpeorganet for Videnskabelig og Teknologisk Rådgivning samt andre internationale fora at arbejde for en ny FN-definition af skove på biombasis, som afspejler de vidtspændende variationer mellem forskelligartede biomer med hensyn til biodiversitet og kulstofværdier, samtidig med at der klart sondres mellem skove bestående af hjemmehørende arter og skove, hvor træmonokulturer og ikke-hjemmehørende arter er fremherskende;

75. noterer sig med bekymring, at det i UNFCCC's regnskabsmetode antages, at biomasse, der anvendes til energiformål, er CO2-neutral; opfordrer til indførelse af nye og mere solide regnskabsregler, som gør det tydeligt at se, hvilke muligheder bioenergien faktisk giver for at reducere drivhusgasserne;

76. opfordrer til, at der oprettes en fond til belønning for eller incitament til at nedbringe udledningen af drivhusgasser via bæredygtige praksisser for anvendelse af jorden, herunder skovbevaring, bæredygtig skovforvaltning, forebyggelse af skovrydning, skovrejsning og bæredygtigt landbrug;

77. gør opmærksom på, at der for at nedbringe udledningerne fra skovrydning og ødelæggelse af skov er behov for at gå væk fra den rene kvantificering af CO_2-strømme fra skovområder og over til en bredere tilgang, hvor også de direkte og bagvedliggende årsager til skovrydning identificeres, på baggrund af en høringsproces lig den fra den frivillige partnerskabsaftale;

Reduktion af emissioner fra skovrydning og skovforringelse

78. erkender behovet for stabile reguleringsforhold i forbindelse med en langfristet finansieringsmekanisme til REDD-plus; opfordrer indtrængende partskonferencen til at fastlægge en mekanisme til at mobilisere yderligere finansiering til REDD-plus fra både offentlige og private kilder;

79. fremhæver behovet for at træffe yderligere foranstaltninger på COP17 og gennemføre REDD-plus (reduktion af emissioner fra afskovning og skovforringelse) samt behandle eventuelle mangler i denne forbindelse, navnlig med hensyn til den langsigtede finansiering samt solide og gennemsigtige skovovervågningssystemer samt navnlig effektiv høring af parterne og indfødte og lokale befolkningsgrupper;

80. understreger, at udformningen af REDD-plus-mekanismen bør sikre betydelige fordele for biodiversiteten og livsvigtige økosystemtjenester foruden modvirkning af klimaændringerne og bidrage til at styrke rettighederne og forbedre eksistensgrundlaget for personer, der er afhængige af skovene, navnlig oprindelige befolkninger og lokalsamfund;

81. finder, at finansieringsordningen for REDD bør være baseret på præstationsbaserede kriterier, herunder på skovforvaltning, og tage højde for målene i strategiplanen for biodiversitet 2011, der blev vedtaget på COP10 under biodiversitetskonventionen i Nagoya;

82. understreger behovet for at fremskynde den offentlige finansiering til resultatbaserede REDD-plus-aktioner, som belønner reducering af skovrydning i overensstemmelse med de nationale referencegrundlag for at standse bruttorydningen af tropisk skov senest i 2020;

83. beklager, at REDD-finansiering er baseret på så en bred definition af skove, der kan omfatte plantager med en enkelt ikke-hjemmehørende art; mener, at denne definition kan give et uhensigtsmæssigt incitament til at omdirigere midler fra den stærkt påkrævede beskyttelse af gamle og oprindelige skove til nye kommercielle plantager og fra

innovation;

84. opfordrer desuden EU til at sikre, at REDD-plus indeholder beskyttelsesforanstaltninger, der sikrer, at rettighederne for de mennesker, der bor i skovene, ikke krænkes, og at tabet af skov stoppes effektivt; betoner i særlig grad, at REDD-plus ikke må underminere nogen af de fremskridt, som FLEGT hidtil har opnået, navnlig hvad angår skovforvaltning, afklaring og anerkendelse af sædvanebaserede ordninger for jordbesiddelse;

Søtransport og international luftfart

85. glæder sig over det nylige fremskridt i Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) med hensyn til indførelse af obligatoriske energieffektivitetsforanstaltninger for international søtransport, men bemærker, at dette kun er et første skridt på vejen; opfordrer EU til at presse på for at få ambitiøse mål for reduktion af emissioner inden for søfarten med henblik på at tilskynde til yderligere fremskridt i IMO ved at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på indførelse af globale bindende reduktioner af emissioner fra søtransport inden for UNFCCC;

86. ønsker at understrege, at emissioner fra søtransport som følge af den øgede skibstrafik vil vokse uanset disse foranstaltninger, eftersom de kun gælder for nye skibe; mener derfor, at der bør lægges vægt på alternative initiativer (dvs. CO_2-prissætning, yderligere teknologibaserede foranstaltninger også i forhold til eksisterende skibe) i denne forbindelse;

87. opfordrer EU til at sikre, at der tages hensyn til luftfartens samlede virkning i en international aftale i form af bindende reduktionsmål for luftfartsaktiviteter og opfordrer indtrængende alle aktører til at sikre, at disse mål understøttes af strukturer til at gennemføre dem; mener, at løsningen af dette spørgsmål er blevet endnu mere presserende og går ind for at inddrage lufttrafikken i EU's emissionshandel;

88. anerkender princippet om "fælles, men differentieret ansvar" og støtter indførelsen af internationale instrumenter med globale emissionsreduktionsmål for at bremse klimapåvirkningen fra international luftfart og søtransport;

Delegation fra Europa-Parlamentet

89. mener, at EU's delegation spiller en afgørende rolle i klimaforhandlingerne, og finder det derfor uacceptabelt, at medlemmer af Europa-Parlamentet ikke kunne deltage i EU's koordineringsmøder på de foregående partskonferencer; forventer, at formændene for Europa-Parlamentets delegation i det mindste får lov til at deltage i EU's koordineringsmøder i Durban;

90. påpeger, at Kommissionen i henhold til den rammeaftale, der blev indgået mellem Kommissionen og Parlamentet i november 2010, skal gøre det lettere for medlemmer af Europa-Parlamentet at deltage som observatører i EU-delegationer, der forhandler multilaterale aftaler; minder om, at Parlamentet i henhold til Lissabontraktaten (artikel 218) skal godkende aftaler mellem EU og tredjelande eller internationale organisationer;

91. erindrer om parternes forpligtelser over for UNFCCC om at tilskynde til den bredest mulige deltagelse i UNFCCC-processen, herunder for ikke-statslige organisationer; opfordrer til, at det internationale forum for oprindelige folk deltager i drøftelserne på COP17, eftersom disse folk er særlig påvirket af klimaændringerne og tilpasningen til klimaændringer;

*

* *

92. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet, Kommissionen, medlemsstaternes regeringer og parlamenter og sekretariatet for FN's rammekonvention om klimaændringer med anmodning om, at den bliver fremsendt til alle kontraherende parter uden for EU.